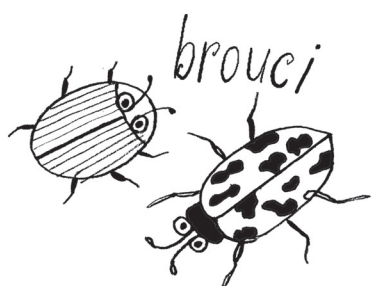


Lenka vzala Jáchymka za ruku a vrátila se s ním na louku. Hráli si spolu na včelky. Potom hledali, co leze a co neleze. Rozhlédli se a jmenovali, co je zelené.

Procvičení hlásky Z. Jmenujeme zvířata, dítě doplňuje: leze – neleze. Živočichy, kteří lezou, dítě vybarví.



Na zahradě zrály jahody. Lenka vzala Jáchymka na zahradu. Najedli se jahod a prohlíželi si, co všechno na zahradě začíná na Z. Lenka jmenovala: „Záhony, zelenina, zelí, zvonky, zalévá, zobák, pták zvonek zelený, květina zvonek, zlatobýl, zimolez.“

Jáchymek chtěl také něco říct, tak řekl: „Zebra.“

„Ano, zebra taky začíná na Z, ale na naší zahradě ji nevidíme. To musíme do zoo nebo do Afriky.“

Rozvíjení sluchu pro hlásky. Pojmenujeme obrázky, dítě po nás opakuje a určí, kterou hláskou slova začínají. Zelenou barvou vybarví, co bývá zelené.





Jáchym chtěl jet do zoo hned, ale Lenka že ne: „Do zoo pojedeme až v neděli, ale budu ti vyprávět o dětech, jak byly v zoo.“

Zuzanka, Tereza, Honzík a Zdeněk jeli do zoo. Malé Zuzance se nejvíc líbila koza a kůzlata. Honzík obdivoval ptáka s velkým zobákem. Pozorovali zmiji, poznali ji podle klikaté čáry. Zmije vyplazovala jazyk a Zuzanka se jí bála. Ve výběhu viděli velikého zebra a taky zebry. Kluci chtěli vidět bizony, ale ti ve výběhu nebyli. „Nevadí, na bizony se pojedeme podívat do Arizony,“ vytahovali se kluci. Holky chtěly být také zajímavé a vychloubaly se: „A my se pojedeme podívat na zebu.“ Sice neví kam, ale to jim nevadí. Hlavně že jim kluci závidí.

Krátké povídky využijeme k poslechu i reprodukci. Dítě po nás opakuje mluvní celky a tím si naučené hlásky upevňuje.

Poznámka – zebu je skot z tropických oblastí. Má dlouhé vztyčené rohy a tukový hrb na hřbetě.



Zuzance se v zoo nejvíc líbila koza, a tak Lenka vyprávěla Jáchymovi o koze:

„Koza Líza chodila po mezi. Měla novou blůzu a na ní veliké Z. Koza se chtěla pochlubit a zavolala: ‚Mám novou blůzu a na ní veliké Z.‘ Najednou se ozývá BZZZZZ. To vosy. Koza se polekala a utíkala. Vosy za ní. To byly závody! Kdo v nich asi zvítězil?“

Č

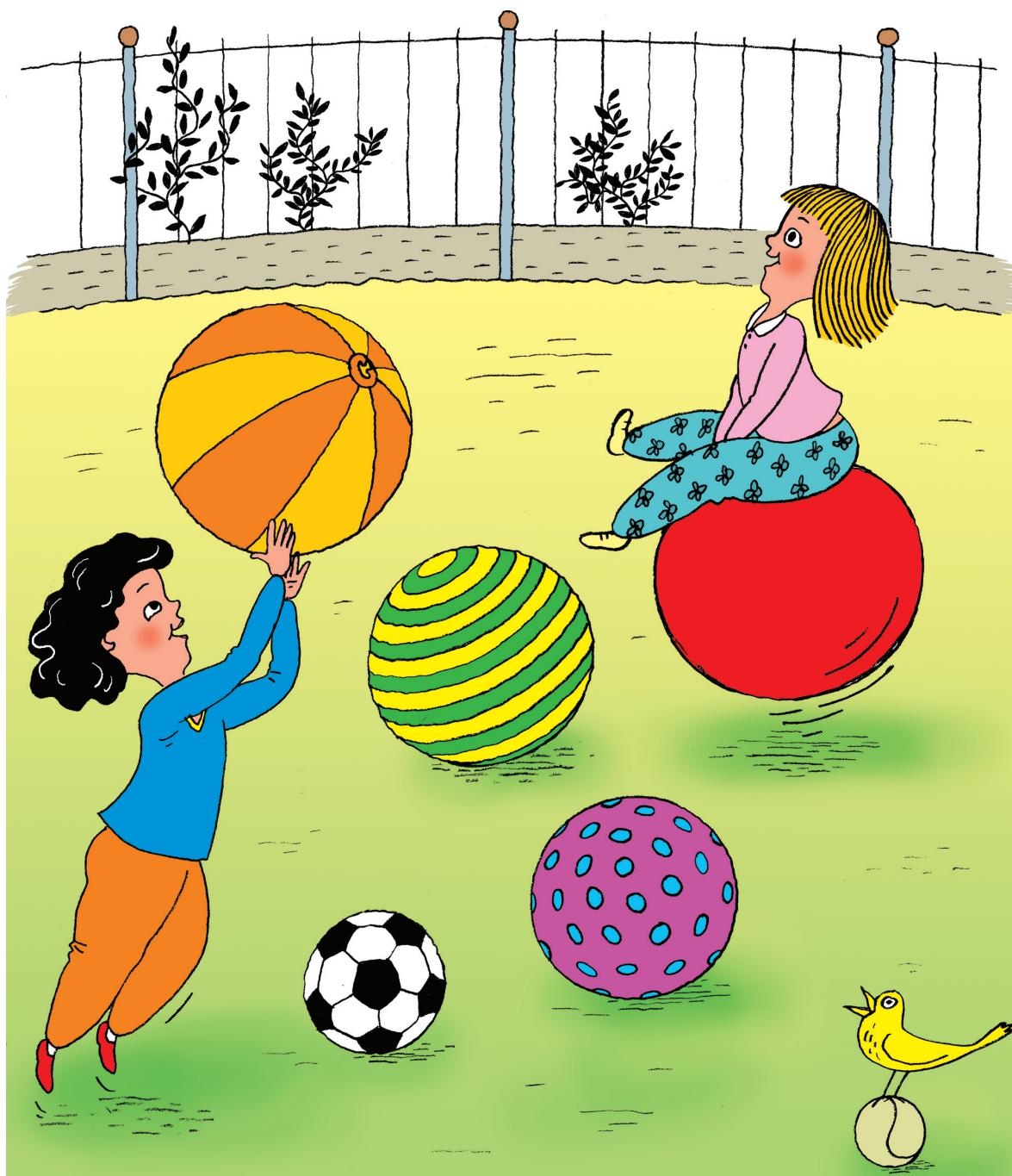
Lenka a Katka byly u počítače. Vymýšlely nějakou hru. „Zahrajeme si na hezká slovíčka a začneme svými jmény.“ Na klávesnici napsaly Lenička a Kačenka, ale stala se chyba. Na obrazovce se objevilo Kacenka. Holky zapomněly na počítač a hrály si na malé holčičky, které neumí Č. „Nejlíp se naučíme Č, když budeme volat na kočky ČI ČI ČI.“ Možná že holky zavolaly devětkrát, protože se objevilo devět koček. „Propána, až maminka přijde domů a uvidí devět koček, to bude mela! Musíme něco udělat.“ Volaly ČI ČI ČI a lákaly kočky na kočičí dobroty. Kočky se nechaly nalákat. Všechno snědly a utekly. A holky si oddechly.

Povídání o kočkách je motivace k vyvození hlásky Č nápodobou. Zavoláme několikrát ČI, ČI, dítě po nás opakuje. Daří-li se mu slabiky napodobit, můžeme vyslovovat slabiky: TO, ME, TAN, KO, LÉ, HU, MÁ, PÁ, PU, MU, BE, KLE, BU, LOU a dítě doplňuje slabikou ČI. Potom po nás opakuje celá slova. Točí, mečí, tančí, kočí, léčí, hučí, máčí, páčí, pučí, mučí, bečí, klečí, bučí, loučí.



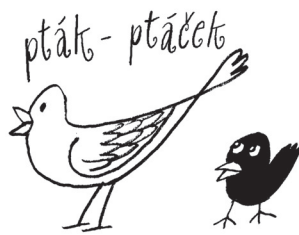
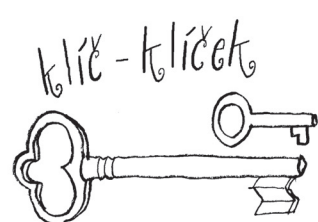
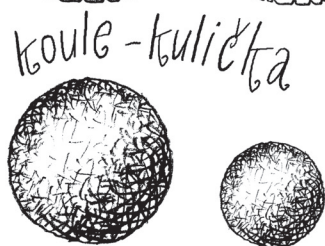
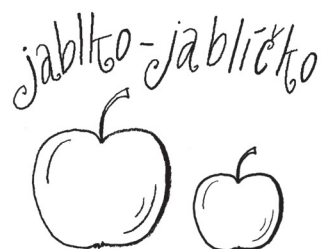
Holky si šly hrát na hřiště. Vytáhly veliký pytel a vysypaly plno míčů. Neví, jakou míčovou hru si zahrají.

Procvičení hlásky Č v mluvních celcích. Naučená hláska se snadněji začlení do řeči, když se v několika slovních spojeních opakuje stejné slovo (velký míč, pruhovaný míč, puntíkový míč, míč na kopanou, míč na tenis, gymnastický míč).



Teprve teď si holky hrají na hezká slovíčka.

Tvoření zdobnělin a procvičení hlásky Č uprostřed slov. Kontrolujeme, zda je dítě schopné samostatně užívat naučenou hlásku ve slovech. Nedaří-li se, musí po nás slova opakovat. Obrázky hezkých slovíček si může vybarvit.

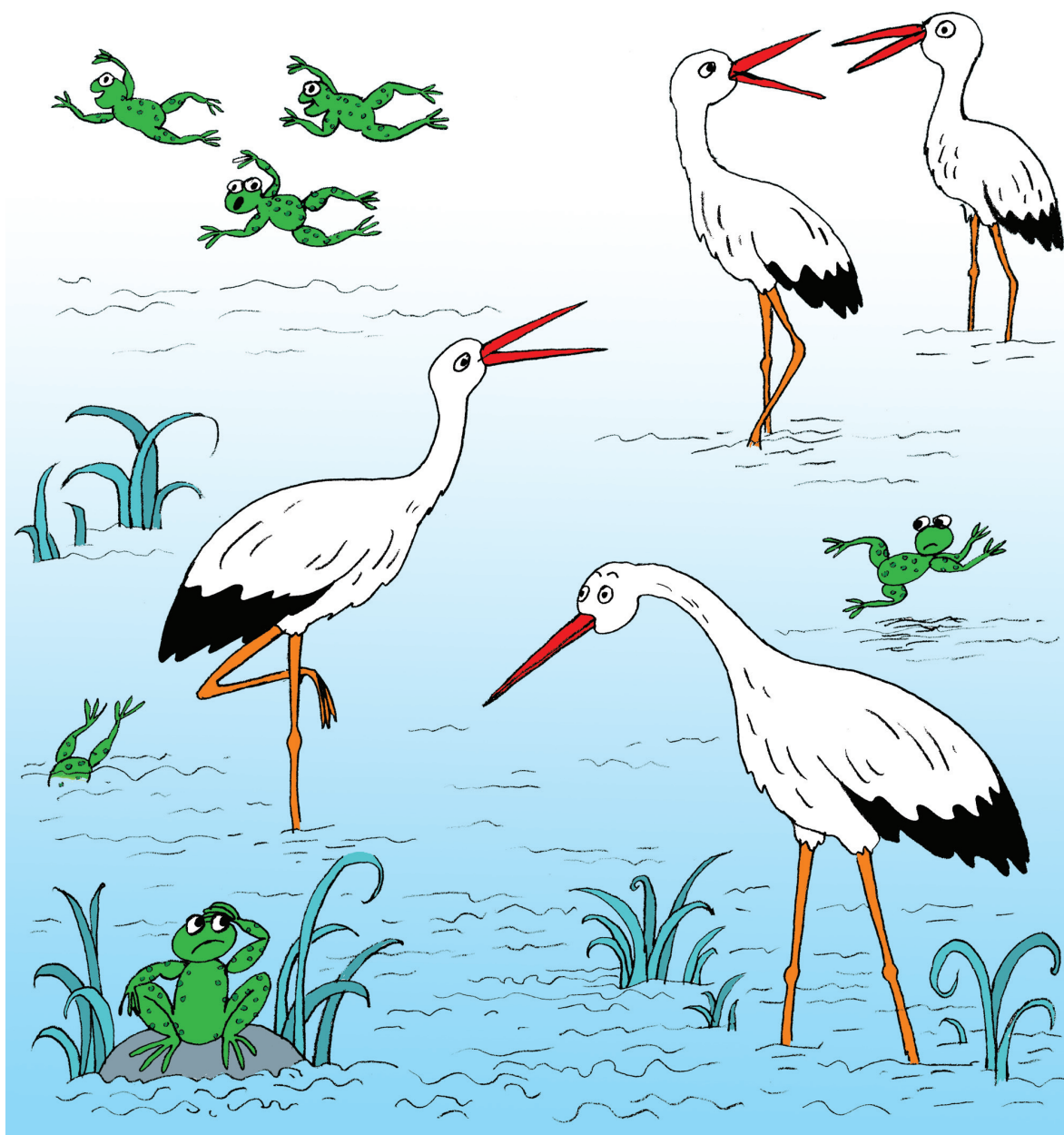




Holky poslouchají, jak si dědeček s babičkou povídá.

Babička se točila u plotny. Pod pokličkami to bublalo a v kuchyni vonělo. Dědeček čekal, dočkat se nemohl. „Jaká bude polívčička, babičko, knedlíčková?“ „Ne, dědečku, nudličková.“ „Pečená kačenka bude, babičko?“ „Ne, dědečku, houbová omáčka a k tomu dvě vajíčka!“ „No ba, houbová omáčka, ale kačenu neupeče a neupeče,“ brblá dědeček. „Na svačinu koláče, babičko, lepší by byly dva věnečky.“ „Ne, dědečku, ani koláče, ani jeden věneček. Dvě jablíčka, aby z tebe nebyla kulička.“

Krátké povídky využijeme k poslechu i reprodukci. Dítě po nás opakuje mluvní celky a tím si naučené hlásky upevňuje.



Jiné povídání. O čápech.

Pan čáp, paní čáková a děti čápata chodili lovit do močálu. Čáp klepal zobákem: „Klap, klap, klap, to je žab.“ Čáková se opičila: „Klap, klap, to je žab. Ale čápata klapala, jak uměla: „Klap, klap, to je čolků, to je žab.“